

великитѣ хора на земята сж велики и на небето. Колко отъ великитѣ писатели и поети на земята сж последни на небето! Много отъ нашитѣ велики поети не сж приети въ невидимия свѣтъ, даже и въ първи класъ на гимназията. На колцина видни философи на земята ще срещнете името записано между философитѣ въ невидимия свѣтъ? Тамъ никой не познава философията на тия учени хора отъ земята. Колко светии, признати отъ хората за такива, предъ лицето на Бога не минаватъ за никакви светии! Другояче гледа Богъ на работитѣ. Ще кажете, че нѣкой човѣкъ е благодетеленъ, защото пожертвувалъ 20 милиона лева за бедни. — Богъ гледа другояче на тази работа. Този човѣкъ одралъ кожата на хиляди животни, събралъ на готово житото на десетки и стотици земедѣлци, ползува се отъ тѣхния трудъ, а следъ това ще прави добрини съ чужди пари. „Съ чужда пита поменъ не се прави.“

Ще приведа единъ примѣръ за подобни благодеяния, които правилъ единъ милионеръ американецъ. Единъ день този американецъ умрѣлъ и, като се видѣлъ въ онзи свѣтъ, първата му работа била да потърси рая. Посочили му рая, и той започналъ да търси вратата, която води въ райската градина. Намѣрилъ вратата и се запозилъ направо за тамъ. Предъ вратата на рая стоялъ свети Петъръ, който го спрѣлъ, като му казалъ: Не можешъ да влѣзешъ въ райската градина. — Какъ да не мога? Въ единъ американски градъ съградихъ една църква. — Записано ли е името ти за това благодеяние? — Записано е. — Щомъ е така, платено ти е вече. — Въ еди-кой си градъ построихъ голѣмо училище за сирачета. — Записано ли е името ти тамъ? — Записано е. — И за това ти е платено. Помисли си, направилъ ли си нѣкакво добро дѣло, за което никой да не знае, нито пъкъ името ти да е записано въ книгата на добродетелнитѣ хора на земята. Иначе, ще бждемъ заставени да те върнемъ въ ада. Той се почесълъ по врата, позамислилъ се и по едно време се сѣтилъ, че единъ день, като отивалъ за бърза работа въ града, срещнала го една бедна вдовица, спрѣла го и започнала да му разправя положението си, че имала нѣколко деца, слаби, гладни и боси, и нѣма кой да ѝ помогне. Понеже бързахъ за работата си, азъ се обърнахъ къмъ нея съ молба, да не ме спира въ пжтя ми, но тя вървѣше следъ мене и настояваше да ѝ помогна, защото децата ѝ умирали отъ гладъ. Най-после, за да се освободя отъ нея, бръкнахъ въ джоба си, извадихъ единъ доларъ и